

Notes de la presentació de qui és Jesús?

(Curs Alfa segona presentació)

Diapo 1: Qui és Jesús?

Algunes persones veuen la conversió a Jesucrist com un salt d'una fe cega. És cert que hom necessita un pas de fe, tanmateix no es tracta d'una fe cega, sinó d'un pas de fe fonamentat en evidències històriques.

Fa molts anys l'Enciclopèdia Comunista oficial de l'antiga Unió Soviètica, definia Jesús com una «figura mítica que no va existir mai». Cap historiador seriós no pot mantenir aquesta posició avui dia, i, al cap d'uns anys, una nova edició de l'Enciclopèdia soviètica, tot i que no reconeixia -evidentment- la divinitat de Jesús, sí admetia la seva existència històrica. Hi ha moltes evidències respecte a l'existència de Jesús. Les trobem no solament als Evangelis i altres escrits cristians, sinó també en fonts no cristianes. Per exemple, els escriptors romans Tàcit (directament) i Suetoni (indirectament) van escriure sobre Jesús. L'historiador jueu Flavi Josep, nascut l'any 37, descriu així Jesús i els seus seguidors:

«Ara bé, hi va haver en aquell temps un home savi anomenat Jesús, si és que el podem anomenar home, ja que era autor d'obres meravelloses i mestre d'homes que rebien la veritat agradosament. Va atreure cap a Ell a molts, tant jueus, com gentils. Ell era el Crist, i quan Pilat, instigat pels homes importants entre nosaltres, el va condemnar a la creu, aquells que l'estimaven des del començament no l'abandonaren, ja que se'ls va aparèixer viu novament el tercer dia, tal i com ho havien predit els divins profetes i així també com altres deu mil coses al respecte; i el grup dels cristians, així anomenats per ser seguidors de Crist, ha continuat fins al dia d'avui»

Diapo 2: Crítica textual

Com podem veure, hi ha evidències de l'existència de Jesús fora del Nou Testament. Però, a més, l'evidència del Nou Testament és molt forta. Gràcies a la crítica textual, sabem amb un gran nivell d'exactitud que el que van escriure els autors del Nou Testament és autèntic i no va ser alterat amb el pas del temps. Bàsicament, quants més textos tinguem, menys dubtes hi haurà sobre l'original.

El professor F. F. Bruce, catedràtic de crítica bíblica i exègesi a la Universitat de Manchester –el qual va ser el mestre de Ryland, un dels papiròlegs i estudiosos més importants del Nou Testament al segle XX–, ha afirmat que el Nou Testament és molt ric en l'autenticitat dels seus manuscrits en comparació amb els textos d'altres documents històrics, i que la seva confiabilitat és del 100%.

Diapo 3: Valor historic

Aquesta taula ens el valor històric i la fiabilitat dels escrits del Nou Testament en comparació d'algunes obres històriques significatives de l'antiguitat. En comparació amb aquestes, del Nou Testament tenim una gran riquesa de material.

Diapo 4: Jesús és més que un home extraordinari.

Sabem per evidència, tant del Nou Testament com fora del Nou Testament, que Jesús va existir realment. Però, ¿qui és Ell? Jesús era un home de debò:

-Tenia un cos humà: de vegades se sentia cansat (Joan 4,6) i amb fam (Mateu 4,2).

-Tenia emocions humanes: s'enfadava (Marc 11,15-17), estimava (Marc 10,21) i s'entristia (Joan 11,35).

-Va tenir experiències humanes: va ser temptat (Marc 1,13), va aprendre (Lluc 2,52), va treballar (Marc 6,3) i va obeir els seus pares (Lluc 2,51).

Molts opinen avui dia que Jesús només va ser un home, encara que extraordinari i un gran mestre religiós. Però, ¿quina evidència hi ha per suggerir que Jesús fou més que un home extraordinari o un gran mestre de moral? La resposta, com veurem, és que hi ha molta evidència. Aquesta evidència sosté l'argument cristià que Jesús fou i és el Fill Unigènit de Déu. En efecte, Jesucrist és Déu Fill, la segona Persona de la Trinitat, que s'ha fet home.

Diapo 5: què va dir Jesús d'ell mateix?

¿Què va dir Jesús sobre Ell mateix?

Algunes persones diuen que Jesús no va dir mai literalment «Jo sóc Déu». En efecte, així és. Tanmateix, quan examinem tot el que Ell va ensenyar i declarar, queden pocs dubtes que Ell tenia consciència de ser un home la identitat del qual era la de Déu.

Un ensenyament centrat en Ell mateix (“Jo soc el camí”)

Un dels aspectes més fascinants de Jesús és que una gran part del seu ensenyament està centrat en Ell mateix. Ell va dir directament: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida. Ningú no arriba al Pare si no és per mi» (Joan 14,6), que és com dir: «Si voleu tenir una relació profunda amb Déu, heu de venir a mi».

Diapo 6: “Jo soc el pa de vida”

El cor humà té una fam profunda. Els psicòlegs més reconeguts del segle XX ho han admès: «La gent té fam d'amor» (Freud), «la gent té fam de seguretat» (Jung), «la gent té fam de sentir-se important» (Adler). Jesús ha dit: «Jo sóc el pa de vida: qui ve a mi no passarà fam i qui creu en mi no tindrà mai set» (Joan 6,35). En altres paraules: «Si vols satisfer la teva fam, si vols trobar sentit a la teva vida, vine a mi».

Diapo 7: “Jo soc la llum del món”

Molta gent camina en la foscor, en la depressió, en la desilusió i en la desesperació. Cerquen una direcció per a la seva vida. Jesús va dir: «Jo sóc la llum del món. El qui em segueix no caminarà a les fosques, sinó que tindrà la llum de la vida» (Joan 8,12). Després de convertir-se a Jesucrist, algú em va dir: «És com, si de sobte, s'hagués encès la llum i pogués veure les coses per primera vegada».

Diapo 8: “Jo soc la resurrecció i la vida”

Molts tenen por a la mort. Una dona em va dir que de vegades no podia dormir i que es despertava suant fred, espantada per la mort, perquè no sabia que passaria quan ella morís. Jesús va dir: «Jo sóc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà; i tot aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més» (Joan 11,25-26).

Diapo 9: “Veniu a mi els qui esteu cansats i agobiats que jo us faré reposar”

Molts es troben agobiats per preocupacions, ansietats, temors i sentiments de culpabilitat. Jesús va dir: «Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar» (Mateu 11,28). Hi ha molta gent que no està segura de com viure o a qui

haurien de seguir. Jesús ens ha dit: «Veniu amb mi i us faré pescadors d'homes» (Marc 1,17).

Diapo 10: "Qui m'ha vist a mi a vist el Pare"

Jesús ens ha dit que rebre'l a Ell és rebre Déu (Mateu 10,40), que donar-li la benvinguda a Ell és donar-se-la a Déu (Marc 9,37) i que haver-lo vist a Ell és haver vist Déu (Joan 14,9). De fet, Jesús va dir: «Si voleu saber com és el Pare, ¡mireu-me!»

Diapo 11: Declaracions indirectes: perdona els pecats

Jesús va dir algunes coses que, sense ser declaracions directes de que era Déu, mostren que Ell es tenia a si mateix per algú que està en la mateixa posició de Déu, tal com ho veurem en els exemples que segueixen.

Autoritat per perdonar els pecats. La declaració de Jesús de poder perdonar els pecats és ben coneguda. Per exemple, en una ocasió li va dir a un paralític: «Fill, et són perdonats els pecats» (Marc 2,5). La reacció dels caps religiosos fou l'escàndol: «¿Com és que aquest parla així? ¡Això és una blasfèmia! ¿Qui pot perdonar pecats sinó Déu?» Jesús, per demostrar que tenia autoritat per perdonar els pecats, va guarir el paralític (Marc 2,1-12).

Diapo 12: perdona els pecats

Comenta C.S. Lewis al respecte en el su llibre *Mer Cristianisme*:

«Tendim a passar per alt una part de la declaració perquè l'hem sentida tantes vegades que ja no veiem el que implica. Em refereixo a la declaració de perdonar pecats, qualsevol pecat. Ara bé, a menys que qui parli sigui Déu, la declaració és tan absurda que resulta còmica. Hom pot entendre que un home perdoni les ofenses que li fan a ell. Vostè em trepitja el peu i jo el perdono; em roba els meus diners i jo el perdono. Però, ¿què direm de l'home que no ha estat robat, ni trepitjat i que va anunciar que el perdonava per trepitjar el peu d'un altre i per robar els diners a un altre? La qualificació més amable amb què podríem titllar la seva conducta és la d'estupidesa. Tanmateix, això va ser el que va fer Jesús. Va dir a la gent que els seus pecats quedaven perdonats i ni tan sols va esperar a consultar aquells que havien estat ofesos. Sense cap vacil·lació, Ell va actuar com si hagués estat la part més agreujada, la persona més ofesa per tota ofensa. Això només té sentit si Ell és realment Déu, els manaments del qual han estat trencats i l'amor del qual ha estat ferit en cada pecat. En llavis de qualsevol altre que no fos Déu, aquestes paraules presuposen quelcom que només puc qualificar de niciesa i pressumpció incomparables a qualsevol altre personatge de la història.

Diapo 13: Judici final

Una altra declaració extraordinària de Jesús fou que un dia jutjaria el món (Mateu 25,31-32). Jesús va dir que Ell decidiria el que ens haurà de succeir a cadascun de nosaltres a la fi del temps. Ell no solament seria el jutge, sinó el criteri del judici. Allò que ens passi el Dia del Judici Final, dependrà de com responguem a Jesús en aquesta vida (Mateu 25,40-45). Susposi que el rector de la seva parròquia diu un dia des de la trona: «El Dia del Judici Final, vosaltres estareu davant meu i jo decidiré el vostre destí etern. Allò que us passi dependrà de com m'hagueu tractat a mi i als meus seguidors». Per a un simple home, dir tal cosa seria ridícul. Aquí tenim una altra declaració indirecta per reconèixer la identitat de Déu Totpoderós.

Diapo 14: Declaracions directes És condemnat pel que diu

El Crist. Quan li van preguntar: «¿Ets tu el Crist, el Fill del Beneït?» Jesús digué: «Jo sóc, i veureu el Fill de l'Home assegut a la dreta del Totpoderós, i com ve entre els núvols del cel». El gran sacerdot, esquinçant-se les vestidures, digué: «Quina necessitat tenim ja de més testimonis? Heu sentit la blasfèmia, què us en sembla?» (Marc 14,61-64). En aquest passatge es descriu que Jesús fou condemnat a mort per l'asseveració que va fer d'Ell mateix. Una declaració equivalent a la de ser Déu era considerada blasfèmia pels jueus, i el responsable era condemnat a mort.

En una ocasió, els jueus volien apedregar Jesús, i Ell els va preguntar: «"Moltes obres bones us he mostrat de part del meu Pare, per quina d'aquestes obres voleu apedregar-me?" Els jueus li respongueren: "No et volem apedregar per cap obra bona, sinó per blasfèmia, ja que tu, essent un home, et fas Déu"» (Joan 10,32-33). És obvi que els seus enemics van pensar que era això exactament el que estava declarant.

Diapo 15: "Feliços els qui creuran sense haver vist"

Una altre episodi que ens parla clarament de la identitat de Jesús com a Déu és la confessió de fe de Tomàs: «Tomàs, un dels Dotze, anomenat el Bessó, no era amb ells quan Jesús s'hi presentà. Els altres deixebles li deien: "Hem vist el Senyor!" Però ell els responia: "Si no veig el senyal dels claus a les seves mans, i no toco amb el meu dit el forat dels claus, i no fico la mà en el seu costat, no ho creuré pas."

Vuit dies després els deixebles tornaven a ser a casa, i Tomàs era amb ells. Estant les portes tancades, Jesús s'hi presentà, es plantà al mig i digué: "Pau a vosaltres." Després diu a Tomàs: "Fica el teu dit aquí i mira les meves mans. Porta la teva mà i fica-la al meu costat, i no siguis més incrèdul, sigues creient." Tomàs respongué: "Senyor meu i Déu meu!" Jesús li digué: "¿Has cregut perquè m'has vist? Feliços els qui sense haver vist han cregut!"» (Joan 20,24-29).

Diapo 16:Conclusions: impostor/boig, era el que afirmava ser.

Aquest tipus d'afirmacions han de ser examinades. Hi ha gent que fa tota mena de declaracions, però el fet que una persona digui ser algú en particular no significa pas que sigui veritat. Moltes persones, algunes d'elles recloses en centres psiquiàtrics deliren. Afirmen ser Napoleó o algun altre personatge de la història, però no ho són. Jesús va declarar ser el Fill únic de Déu, Déu fet carn. Hi ha tres possibilitats lògiques respecte a aquesta afirmació:

1. Que aquesta declaració fos falsa i que Jesús ho sapigués, llavors era un impostor i un malvat.
2. Que aquesta declaració fos falsa i que Jesús no ho sapigués, en aquest cas estaria delirant i seria un boig
3. Que aquesta declaració sigui veritable.

C. S. Lewis ho va expressar així:

Si Jesús hagués estat un home com qualsevol altre i va dir les coses que va dir, no seria pas un gran mestre. Seria un llunàtic de la mateixa mida d'algú que creu ser un ou passat per aigua, o seria el mateix diable. Cal escollir entre les dues opcions: O era i és el Fill de Déu, o estava completament boig. Però no podem dir bestieses condescendents dient que era un gran mestre humà. Jesús no ens va donar mai aquesta opció, i no va tenir tampoc la intenció de fer-ho.

Diapo 17:

¿Quina evidència hi ha per recolzar el que Jesús va dir?

Per poder determinar quina d'aquestes tres possibilitats és la correcta, necessitem examinar l'evidència que tenim sobre la vida de Jesús. Ensenyaments, obres, caràcter, compliment de profecies.

Els seus ensenyaments. Impostor o boig

Els ensenyaments de Jesús són reconeguts àmpliament com els més grans que hagin existit mai, de tal manera que seon els més llegits, els més citats, els més estimats, els més creguts i els més traduïts, perquè són les paraules més grans que hagin estat mai pronunciades. La seva grandesa està en la pura lucidesa espiritual amb la qual tracta, amb tota claredat, definició i autoritat, els majors problemes davant els quals s'estremeix el cor de l'home. No hi ha paraules avui dites per l'home que captivin tant com les que Jesús va pronunciar, perquè cap altre home pot respondre a les preguntes fonamentals de l'ésser humà com les va respondre Jesús. Són la classe de paraules i la mena de respostes que esperàriem que Déu donés. Ens diu l'evangelista Mateu que «quan Jesús va acabar de dir aquestes paraules, la multitud va quedar impressionada pel seu ensenyament, perquè els ensenyava com qui té autoritat i no com els mestres de la Llei» (Mateu 7,28-29).

L'ensenyament de Jesús és el fonament de la civilització del món occidental i ha tingut també influències en el món oriental. Estem progressant en gairebé tots els aspectes de la ciència i de la tecnologia. Viatgem més ràpid i sabem més, i encara així, en dos mil anys ningú no ha millorat els ensenyaments de Jesucrist. ¿Podia realment venir un ensenyament així d'un estafador o d'un dement?

Diapo 18:Les seves obres.

Jesús va dir que els miracles realitzats per Ell evidenciaven que «el Pare és en mi, i jo en el Pare» (Joan 18,38). Quan va participar en una festa de casament, va convertir l'aigua en vi (Joan 2,1-11). Va rebre l'esmorzar d'una persona i el va multiplicar per alimentar mil·lers de persones (Marc 6,30-40). Tenia control sobre els elements i podia parlar al vent i a les onades i així apaivagar una tempesta (Marc 4,35-41). Va dur a terme les guaricions més impressionants: va obrir els ulls als cecs, va fer parlar els muts i sentir els sords, va fer caminar els paralítics. Quan va visitar la piscina probàtica, que actuava com un sanatori, un home que portava trenta-vuit anys invàlid es va poder aixecarr de la llitera i es va posar a caminar (Joan 5,1-11). Va allib erar moltes persones de forces malignes que havien dominat llurs vides. En algunes ocasions fins i tot va tornar la vida a alguns que havien mort (Joan 11,38-44).

Però no solament van ser els miracles els que van fer que la seva obra fos impressionant. Va ser el seu amor, especialment envers aquells que no eren estimats, com per exemple, els leprosos, els publicans i les prostitutes). Aquesta semblava ser la seva motivació. Sobretot fou el seu amor fins al punt d'arribar a la mort en creu, Quan el van torturar i crucificar digué: «Pare, perdona'ls, que no saben el que fan» (Lluc 23,34). ¿Podem pensar tal vegada que aquestes siguin activitats d'un home malvat o transtornat.

Diapo 19:El seu caràcter.

El caràcter de Jesús ha impressionat a mil·lions de persones que no es dirien cristianes. Per exemple, Bernard Levin va escriure: «¿No és la naturalesa de Jesús, en paraules del Nou Testament, quelcom que traspasa l'ànima de qualsevol? Jesús encara sorgeix sobre tot el món, amb el seu missatge encara clar, la seva compassió encara infinita, la seva consolació encara efectiva, les seves paraules encara plenes de glòria, saviesa i amor.

Jesús exemplifica l'altruïsmes suprem, però mai l'autocompassió; la humilitat, però no la feblesa; el goig, però mai a costa d'un altre; l'amabilitat, però no la condescendència. Jesús era un home en el qual ni els seus enemics podien trobar defecte i de qui els seus amics propers deien que no tenia pecat. Segurament, ningú no podria suggerir que un home amb un caràcter així era un malvat o un pertorbat.

Diapo 20:Compliment de les profecies de l'Antic Testament

El món antic tenia molts sistemes d'adivinació per determinar el futur, però no és possible trobar en tota la literatura grega i llatina cap profecia, encara que hom emprés paraules com *profeta* i *profecia*. Aquest era un fet propi d'Israel. Jesús va donar compliment a més de tres-centes profecies, pronunciades per diferents portantveus al llarg de cinc-cents anys, incloent-hi vint-i-nou profecies majors en un sol dia, el dia que va morir. Encara que algunes d'aquestes profecies haguessin pogut tenir compliment a un cert nivell als dies del mateix profeta, van trobar el seu compliment cabal en Jesucrist.

Algú podria suggerir que Jesús era un estafador astut que va actuar deliberadament per donar compliment a aquestes profecies per mostrar que Ell era el Messias anunciat a l'Antic Testament. El problema d'aquesta suposició és que, en primer lloc, la gran quantitat de profecies ho hauria fet extremadament difícil. En segon lloc, perquè, humanament parlant, Jesús no tenia cap control sobre molts dels esdeveniments.

Per exemple, la forma en què va morir va ser predita a l'Antic Testament (Isaïas 53) i també el lloc per a la seva sepultura i encara el lloc del seu naixement (Miqueas 5,1). Suposem que Jesús hagi estat un estafador que volgués donar compliment a totes aquestes profecies, ¡hauria estat massa tard quan descobrís el lloc on havia de néixer!

Diapo 21:La seva resurrecció.

La resurrecció de Jesucrist d'entre els morts és la pedra angular del cristianisme. Ara bé, ¿podem dir que aquest fet va succeir realment? Resumirem l'evidència d'aquest fet sota quatre apartats principals:

- 1.La tomba buida.
- 2.Les aparicions als deixebles.
- 3.L'efecte immediat.
- 4.L'experiència cristiana.

Diapo 22: La tomba buida.

Molts han elaborat i presentat teories per explicar el fet que el cos de Jesús desaparegué de la tomba el primer Dia de la Resurrecció, però cap d'elles no és convincent.

En primer lloc, hi ha qui ha suggerit que Jesús no va morir a la creu, sinó que va ser retirat encara amb vida i que es va recuperar, i que aquesta recuperació és el que els

cristians anomenem “resurrecció”. Però Jesús havia passat per una flagel·lació romana, amb la qual molts haurien mort, i havia estat clavat a la creu durant sis hores. ¿Podria un home en aquestes condicions haver empès una pedra que pesava probablement una tona i mitja? Els soldats estaven plenament convençuts que havia mort, si no, ho haguessin desclavat el seu cos. Si haguessin permès que un presoner escapés, ells mateixos haurien estat reus de mort. Més encara, quan els soldats havien descobert que Jesús ja havia mort, «un dels soldats, però, li va travessar el costat amb una llança, i al moment en va sortir sang i aigua» (Joan 19,34). Això sembla la separació dels coàguls del sèrum, la qual cosa sabem avui que és una gran evidència mèdica que Jesús havia mort. Joan no ho va escriure per aquesta raó, puix que no tenia aquest coneixement mèdic, fet que dóna més força a aquesta evidència.

Diapo 23: els deixebles roben el cos? Deixebles disposats a morir

En segon lloc, hom ha argumentat que els deixebles van robar el cos i van fer córrer el rumor que Jesús havia ressuscitat. Deixant de banda el fet que la tomba estava vigilada, aquesta teoria és psicològicament improbable. Els deixebles havien rebut un impacte fortíssim davant la mort de Jesús, estaven deprimits i amb la moral per terra, ¿quin interès tindrien per robar i conservar amb ells el cadàver de Jesús i menys per inventar una història tan fantàtica si no hagués estat veritat? Haria calgut quelcom de molt extraordinari per transformar l'apòstol Pere en l'home que va predicar en Pentecosta, quan es van convertir tres mil homes. A més, quan considerem que van haver de sofrir a causa del que ells creien (flagel·lació, tortura, presó, i alguns fins la mort), sembla inconcebible que s'haguessin preparat a sofrir tot això per una cosa que sabien que era mentida. Un amic meu, de mentalitat molt racionalista, es va convertir al cristianisme perquè, en examinar les evidències, es va convèncer que els deixebles no haurien estat disposats a morir per un fet si ells sabien que era fals.

Diapo 24: Autoritats jueves roben el cos?

Alguns han dit també que les autoritats van prendre el cos de Jesús per evitar que els deixebles propaguessin badomies sobre la resurrecció. Aquesta és la hipòtesi més improbable de totes, puix que si les autoritats van prendre el cos, ¿per què no el van mostrar quan estaven intentant de fer callar els rumors sobre el fet que Jesús havia ressuscitat?

Diapo 25: Tomba buida

Una altra teoria és que les dones, en anar al sepulcre, és van equivocar de sepultura, però l'error hauria estat corregit fàcilment per Josep d'Arimatea, ja que era el propietari i sabia quin era el seu sepulcre: a més, els relats evangèlics ens diuen que dins de la tomba hi havia el sudari i el llençol d'amortallar, que Pere i Joan van veure. «Pere i l'altre deixeble van sortir, i quan arribaven al sepulcre els dos corrien alhora, però l'altre deixeble s'avançà corrent més de pressa que Pere i arribà el primer al sepulcre. S'ajupí per mirar i veié les faixes esteses, però no hi entrà. En això que hi arribà també Simó Pere, que el seguia, i entrà al sepulcre, i veié les faixes esteses i, a més, el sudari que havia estat sobre el seu cap, però no estava estès junt amb les faixes, sinó enrotllat en un lloc a part. Llavors també hi entrà l'altre deixeble, el qui havia arribat primer al sepulcre; ho veié i cregué» (Joan 20,3-8).

Diapo 26: Les seves aparicions als deixebles.

¿Van ser reals o van ser al·lucinacions? L'al·lucinació es defineix com una percepció aparent d'un objecte extern que no està fet present. Les al·lucinacions les experimenten normalment les persones molt tenses, molt imaginatives i molt nervioses o a la gent malalta o drogada. Els deixebles no estan dins d'aquestes categories. Els pescadors corpulents, els cobradors d'impostos i gent escèptica com Tomàs, no eren candidats possibles a les al·lucinacions. Els Evangelis ens mostren que els deixebles no eren tampoc gent fàcil a la credulitat. La gent que té al·lucinacions, no deixa de sobte de tenir-les. Jesús es va aparèixer en onze ocasions diferents en un període de sis setmanes. El nombre d'ocasions i el fet del cessament súbit de les aparicions fan que la teoria de les al·lucinacions sigui molt improbable. Fins i tot, més de 500 persones van veure Jesús ressuscitat (1 Corintis 15,6). És possible que una persona tingui al·lucinacions. Tal vegada sigui possible que dues o tres persones comparteixin la mateixa al·lucinació, però, ¿és possible que la comparteixin més de 500 persones? A més, les al·lucinacions són subjectives, no hi ha realitat objectiva d'elles, és com veure un fantasma. Jesús podia ser tocat, va menjar un tros de peix (Lluc 24,42-43) i en una ocasió va preparar l'esmorzar per als deixebles (Joan 21,14). Pere digué: «hem menjat i hem begut amb ell després d'haver ell ressuscitat d'entre els morts» (Fets dels Apòstols 10,41). Jesús va mantenir una llarga conversa amb ells ensenyant-los moltes coses sobre el Regne de Déu (Fets del Apòstols 1,3).

Diapo 27: L'efecte immediat. L'evangeli s'esten ...

L'efecte que va tenir el fet que Jesús ressuscités d'entre els morts va tenir un impacte dramàtic en el món. L'Església va néixer i créixer a passos de gegant. L'Església, començant per un petit nombre de pescadors sense instrucció i de cobradors d'impostos, va arrassar a través del món conegut durant els tres segles següents. És una història admirable de revolució pacífica que no té paral·lel en la història del món. Va ser així perquè els cristians podien dir a aquells que els interrogaven: «Jesús no solament va morir per vosaltres, ¡és viu! ¡El podeu conèixer i podeu descobrir per vosaltres mateixos tot el que us estem dient!» I així ho van fer, i van congregar l'Església, originada a partir del petit grup de deixebles i l'Evangeli es va divulgar a tot arreu.

Diapo 28: L'experiència cristiana, relació amb personal amb Jesús.

Milions i milions de persones al llarg dels segles han experimentat Jesucrist ressuscitat; gent de tota llengua, raça, cultura, color i nacionalitat, de diferents estrats socials, intel·lectuals i econòmics; tanmateix, tots s'uneixen en l'experiència comuna del Crist ressuscitat. Un professor de religió en un institut va dir un dia a classe: «Jesucrist és viu avui», un dels alumnes li va preguntar: «¿I vostè com ho sap?» I el professor va respondre: «¡Perquè he estat parlant ab Ell mitja hora aquest matí!» Milions de cristians a tot arreu del món estan experimentant una relació vital amb Jesucrist ressuscitat. Al llarg de la meua vida, jo també he experimentat el seu amor, el seu poder i la seva realitat en una relació que em convenç que Jesús és realment viu.

Diapo 29: Déu es fa home ...

L'evidència que Jesús s'ha aixecat d'entre els morts és extensa. En examinar el que Jesús va dir d'Ell mateix, hem vist que només hi havia tres possibilitats realistes: o Jesús era el Fill de Déu, o era un dement, o era quelcom pitjor, un impostor. Quan examinem l'evidència, no té sentit dir que Jesús era un boig o un malvat. Tot el pes del seu ensenyament, les seves obres, el seu caràcter, el seu compliment de les profecies de l'Antic Testament i la seva conquesta sobre la mort fan aquests suggeriments idees absurdes il·lògiques i increïbles. Per altra banda, donen un recolzament més ferm encara a la consciència que Jesús tenia de ser un home la identitat del qual era Déu. C. S. Lewis ho resumeix així:

Ens enfrontem amb una alternativa intimidant. L'home de qui estem parlant era i és exactament el que deia o era un llunàtic o quelcom de pitjor. Ara bee, sembla obvi que no era ni un llunàtic ni un dimoni; i, per consegüent, encara que sembli estrany, aterridor o improbable, he d'acceptar la perspectiva que Ell era i és Déu. En aquest món ocupat per l'enemic, Déu ha davallat en forma humana.